

Millum ungfólk.

TIL GAMANS OG ÁLVARA.

GOTT UNGFÓLK.

Vit hava áður havt ein stubba her í blaðnum við heit inum »MILLUM UNGFÓLK.« Hetta fara vit at royna framvegis. Hann verður so av og á at finna á fjórðu síðu — ætlandi einaferð um mánaðin. Tilfarið verður ymiskt. T.d. byrja vit í dag við einum søgustubba við heitinum: MEÐAN ANNA VAR Í KLAKKSVÍK.

Veri væl heilsaði öll somul.

Meðan ANNA var í KLAKKSVÍK.

Anna var ung og vökur, heldur bygdalig, men tað var ikki annað at vænta, tí hon hevði óngulíð verið av bygdini meira enn einaferð, tá ið hon var á Ólavssøku í Havn við systkina-barni sínum Onnu, ið eisini hevði tænt í Havn eitt skifti; men hon var nú gift.

Hon búið nú saman við verfólkunum hjá sær. Maðurin var sjáldan heima, hann hevði tikið »kystskipara-prógv« og sigldi nú sum annar besti-maður við »Kongrógv«, einum 7 t báti, ið fórð kol millum bygdinar har um leið. Verfólkinu vóru avgomul og grenjut. Frá morgni til myrkurs klagði hann seg um gikt; men hvørja ferð h hann læt mussasköðini upp, kom öði í hana gomlu. »Tað var harmiligt, at hatta leitavættið skuldi gremja seg um sjúku, hann, sum ikki hevði ein sjeindapart av gikt aftur ímóti heini.« So ljóðaði; ikki lögið um Anna oft-an var örg.

Anna hevði so verið á Ólavssøku fyrri fyrstu ferð, og nógv hon rósti ferðini. Uppskrydd fór hon avstað. Hon kundi seg so finan, Nylonsockkar-nar hevði hon fingið frá bróður sínum, ið hevði keypt teir í Havn, har teir vóru biliga til útsølu »paa grund af forskellige fejl.« Hóvuðurrklæðið hevði hon fingið frá pápanum. Tað var litfagurt við stórar mynd av kajökunum í Havn. Har sást Tjaldirð í öllum sínum prýði, Rókur og Pride, og tá ið so eitt vindblak breiddi allar rukkurnar út, titaði fram hin stóra gravkúgvín hjá Kampsaks. Hvat hevði hon ikki gingið um dagin og dansað um náttina. Ikki lögið um fóturmír vóru eyrnir.

Beint áðrenn hon fór, var Dimma-lætting komia til biggjar. Har stóðu stórar áheitanir til ólavssøgestirnarnar um at vitja inn á gólvið, »UDSALG« og »SENSATIONSTILBUD« o. s. fr. Mamman skræddi henni hálsa Dimma-lættingina og stakk hana í frakkalumman; góð at hava at halda seg til; men Anna fekk ongan brúk fyrri henni, tí tá ið hon skuldi fara at keypa, vóru »SENSATIONSTILBUDENE« langt síðan farin úr gildi, nú var alt selt til »UNDIRPRIS« og niður eftir. Ja. — Onnu varð enná bjóað okkurt til »SPOTTPRIS«, men tá var hon for-ærmað og rýmdi.

Anna dansaði nærum alla náttina. Aje, hvat tað var stuttligt — alt fólk, ið har var. Fult av pyntuligum gentum og vökrum dreingjum. Men har var trongligt og heitt, — og so roykurin. Ólika her og fjósroykurin. Her gimaði av einum blandingi av luktsli og putri,

rom- og akvavittroyki og katt. Sveittin lak av teimum, ið fastast trampaðu í gólvið og harðast róptu upp í tróðrið. Eina lötu smeyg hon sær út fyrri at svala á sær. Har kom ein marinari til hennara. Hetta var fyrsta ferð hon hevði havt fylgi av einum dansum danskara, og tosaði hann so droym-andi og yndisligt danskt, tó at eithvørt var at finnast at. D og R hevði hann ið hvussu er ikki stórvegis skil á, men kortini — fittur var hann.

Seinni kom hon at dansa saman við einum læraraskúlanæmingi. Hann var fittur, um enn ikki so fittur sum marinari; men nógv klókari. Tey gingu ein túr. Tað vit, ið hann mundi hava; tí allan vegin, líka úr Sjóneikarhúsinum og oman í Tórshöll greiddi hann henni frá, hvussu teir gjördu atom-bumbur.

Hon mátti tí eisini hyggja andrandi at honum, tá ið tey fóru inn í dansin. Tá ið hon rakti við, at hann bar gull-brillur, kendist tað eins og bróstkassin snøggliga ikki rúmaði heita hjarta hennara.

Tá ið fólkidi rýmdi úr dansihöllini, sat hann og svav á einum króki. Hárið hekk sum deyðagras oman eftir einnum. Brillurnar hingu á öðrum oyranum; annað glasið burtur, hitt lovað. Nú mundu atomirnar hava gjørt um seg.

Men líka mikið; hetta var ein frá-gera góð ólavssøka.

Aftur sat Anna í fjóðurini í tí ským-liga kjallaranum. Teir hövdu fleygað 400 í gjár.

Gævi...

— Gævi at altíð foldin var kvirr, sum nú í nátt; og gævi at júst hesin friður fann inn um hvørja gátt.

— Gævi at altíð maður var mildur, sum nú í nátt, og hevði ei niðingsverkið veitrað á himni hátt.

O, um eg bert kundi kvøðið um alla lukku í lund, so heimur enn kundi hóma livsins sælastu stund.

Álvur á Bø.

Til tín,

Hvar kann eg hvílu fiana — hvar njóta náttarfríð? Hvar kann mær móðin linna? Jú, bert við tína lið.

Hví siti eg og skrivi — hvør man nú fata meg? — Bert hon, ið veit eg livi — Bert tí eg elski teg.

Um allir illir andar teir fylgja mær á ferð, ej óttast vil eg vandar. — Bert tú enn hjá mær er.

Álvur á Bø.

Veitst tú nakað ilt um næstan at siga, hygg fyrst at tær sjálvum og royn so at tuga.

Slatrandi kvinna alt ilt kann útinna. Slangulindið er av tí illa, eittans er málið: næstan at spilla. Slatur og sleyg fór um allan heyg. Kaffi og slatur, um tú gevur gætur ofta hevur gjørt, at gentan grætur. S. M.

Einki er nyttugari fyrri ein ungan mann, ið byrjar lívið, enn at verða kritiseraður av kvinnum.

ALSKUR-

Soleiðis tekur maður til orða um elskhugin:

Tann einstái sumni, kjarnsumni, sjúkdómur, ið er at finna, er elskhug-arhitin. Ja — tað meini eg. So leingi ein stóðugt kann forelska seg, so leingi er skrokurinn á rættkjöl. Tað verða borin fram so mong lógin ynski mill-um ár og dag, so tað kann væl loyvast einum drøm eisini at tutla fram sína stillu bøn: Gævi tað mátti eydnast ein-um at liva alt sitt liv í elskhugarrúsi. Í hesi stóðu er ferð yvir livinum: hjartað bankar, blóðið hastar avstað, alt kenslulívið leikar við: sorg og harmur og gleði og ivj og stuttleiki, ein er ið öðrum orðum ævinliga ungur. Ja, eg veit vist, at tey eru tey, sum loyprija ellinum, tí tað bindur frið í hjartanum og frið fyrri allarí tráan. Men verður mær loyvt at velja, má eg velja hin pinufulla ungdomin, hagar til hvørt hár er gránað á skalla miu-um. Nógv heldur ein ólukkuligan kær-leika enn ongan. Unnist mær ikki at fáa hetta ynski uppfyllt, fari eg at biðja um, at mær má unnast at liva alt mitt liv í einum húsi fullum av ungum menniskjum — öll somul ovur-forelskaði. Allir serlingar og súr menn-iskju, harra Grenj, koma sum oftast frá tilíkum stóðum, ið ikki kenna hina sonnu mannagledina, ið fossar gjögn-um eitt hús, ið byggir á fyra reyðglöð-andi steyrar av kærleika og forelskili.

Brúdleypsdagurin.

Í Onglandi ansa fólk væl eftir at velja sær rættan dag, tá ið hjónabandið skal festast. Mánadagurin dregr pening at húsinum. Týsdagurin vissar familjuni góða heilsu. Mikudagurin tyktist vera bestur, men hví verður ikki sagt. Hósdagurin festir ein seg til ein húskross. Friggjadagurin er óeydnisdagur í handli. Leygardag verða tey flestu gift; men sjáldan spyrst nakað frágera gott burtur úr og sunnudagurin verður ikki nevndur.

Hon 23 — hann 70.

Hon er 23 ár og ein kend Parisarmanne-quin. Hann er 70 og eingin minni enn hin kendi hattakongurinn Drollily. Tey giftust nýliga í teirri kendu og stásiliga Madeleine-kirkjuni í Paris. Tey eru ivalyst komin at hugsa um hitt kenda orðtakið: »Teir elstu bukkarnir hava tey stívastu hornini.«

Til tey nýgiftu.

Myndugleikarnir í tí litla belgiska býnum Marchienne-au-Port hava funnið uppá eina stuttliga gávu til brúðarpar, ið vígd verða í ráðhúsinum har. Fyri at tey ungu skulu minnst, hvat tey hava lovað hvørjum öðrum, tá ið tey stóðu framman fyrri býfutan-um, verður sjálv vígslan tikin upp á stál-band og síðani spæld uppá grammofonplátu, ið tey nýgiftu fáa heim við sær.

BYGDARLIGT

Ein fremmandur kom til ein litla bygd og helt, at alt sá so fátæksligt út: — Tað er ein neyðarslig kirkja, tit hava! — Men kirkjuliðið er heldur ikki so stórt — Tað verða væl heldur ikki nógv jarðaði her? — Nei, vanliga ikki fleiri enn doyggja.

— Gavst tú henni krakk bert tí, at hon fekk sær brillur? — Nei, tað var hon, sum gav mærð krakk, tá ið hon hevði fingið brillurnar. —

Í einum jettlofari kom nýliga eitt barn til verðina við einari ferð uppá 750 km um tíman. (K. K. Steincke)

Nútiðarkvinnan er eins og páskaegg. — Handmálað uttan og harðkokað innan.

Sjálvt dagnaligasta svigardótturin kann ikki koka risgreyt við ongun grýnum. (Dansk orðtak).

Tórshavnar líkkestuoymsla

hefur telefon nr. 2206
ymiskir prisir
JACOB C. JOENSEN
snikkari

Loysingin...

Framhald av 1. síðu.

kunnu siga, at uppskotið veruliga er so heppisliga samansett, at tað ber til hjá hvørjum einasta føroyingi at taka undir við tí í tí treysti, at um tað skuldi eydnast at fingið Bretar at tikið við, vildu vit vunnid alt tað sjómarks-málinum viðvíkjandi, sum vit á víðastu merking kunna droyma um at fáa av seldum.

Eingin kann av álvara vænta, at vit í fyrstu syftu koma at vinna meiri enn íslendingar, sum í sjómarks-málinum eru í somu skóm, sum vit, bæði sögu-liga, rættarlaga og vinnuliga.

Vit vita, at íslendingar eru í togan við bretar um sjómarks-málið. Vit vita, at teir hava gjørt og vilja gera öll stig, ið tórvur er á at gera, fyri at fáa skrá-sett rætt sín — ið er tann sami og okk-ara — til mið og grunnar kring land-íð. Tá kunnu vit ampaleysir ganga við til eina skipan, ið tryggjar okkum somu sömdir sum íslendingar vinna ella hava innan fyrstu 2 árini. Skjótari enn hesi 2 árini kunnu vit í ongun föri vinna betri sömdir enn uppskotið, ið liggur fyrri, og sum gevur um ikki nógv ella nóg mikið so tó meiri enn tað, ið vit hava í dag.

Og tað kann bara vera Erlendur Paturssonur og tjóðveldisflokkurinn, ið ikki hoyrir at finna vegin fram til full-ar endiligar sömdir uttan at missa hug-ævið. »Tað er tað, tað er tað, tað er tað.«

Tá ið Erlendur Paturssonur so burt-ur úr vón og viti leypir á hetta javnað-armanna og sjálfstýrismanna uppskot, ið allir skilamenn siga at vera hitt sterkasta og besta uppskotið, ið fram er komið, bert Bretar vilja taka við tí, kann tað ikki vera annað enn prógv fyrri, at hann og tjóðveldisflokkurinn bara hava eitt mið at rógva á sjómarks-málinum. Tað er at sleppa at standa einsamallir og nýta hetta fyrri føroying-ar avgerandi lívsmál til val- og loysing-arpropaganda.

TAÐ ER BEINAN VEGIN STUTT-LIGT

at siggja, hvussu örvtisligur og vápn-aleysur tann góði 14. sept. stendur í álopinum á P. M. Dam.

Í eini syftu leggur blaðið á kroppin á honum fyrri, at hann skal hava sett fram at Bretar skulu binda seg til at geva okkum føroyingum somu sömdir sum íslendingar verða at vinna, annaðhvørt við Haag-dómstólin ella á ann-an hátt. Hetta er rúkadni galið, sigur hann. Hetta er at svíkja okkara sögu-liga rætt til 16 sjómilamarkið, sum javnaðarmenn hava skrivað um. Kær-ska íslendingar nú fara at vera nøgdir við 4 mila sjómarkið, rópar hann.

Eitt í dag, annað í morgin! Satt ella ósatt — tað er eins feitt, bara tað tæni loysingarpropaganda-ni. So er 14. sept. gamla vísa.

Hann sigur eitt í dag og annað í morgin, tí tað passar loysingarörvitis-skapi hansara.

Fyri nökrum fáum dögum síðani hevði hann stóra mynd av Íslandi við einum avstikaðum sjómarksøki líka út á ytsu tremur landgrunnins.

So langt halda íslendingar seg hava rætt til at seta fiskihelgi sítt, rópar hann og vil hava allar føroyingar at trívga, at íslendingar veruliga hava av-gjört at fôrka sjómark sítt so langt út.

Í javnaðarmanna- og sjálfstýris-mannauppskotinum er einki uppgivið. Tvörturimóti!

Við at leggjast á uppskot javnaðar- og sjálfstýrismanna hevur 14. sept. av-dúkað at alt hansara upptak um sjómarkið er einki annað enn loysingar-ról, og at einki er so andstyggiligt fyrri honum sum menn, ið »royna at fylkja allar flokkar um eina sakliga stóðu, ið møguliga kann loysa málið.